

vide, hvad Pengene skulle bruges til, og hvor meget der skal medgaa. Jeg ser ikke, hvilke Holdpunkter den højtærede Finansminister har for det Forslag, han nu stiller. Han henviser til, at i 1894 var der ogsaa en saadan Lov. Jeg maa næsten antage, at den højtærede Finansminister med Hensyn til dette Forslag tænker paa Loven om forskellige nye Statsbaneanlæg af 8. Maj 1894. Jeg ved ikke, hvilken anden Lov den højtærede Finansminister skulde tænke paa. Men i den Lov angives det, hvor meget der skal gaa med, og saa siges der, at til Dækning af disse Udgifter maa der optages Laan. Det er Statslaan akkurat paa den omvendte Maade af den, som den højtærede Finansminister nu bringer i Forslag. Det andet Forhold, Ministeren anfører, skal være fra 1899. Jeg maa antage, at det er det, der findes i Loven, Nr. 39 af 24. Marts 1899. Jeg maa maa ske her indskyde, at det havde været hensynsfuldt, om den højtærede Finansminister ogsaa paa dette Punkt havde vejledet os saa godt, som muligt og ikke sagt, „en Laanelov af 1894, og en af 1899“, men havde sagt, hvilke Laanelove af 1894 og 1899 det var, thi det er rart, at kunne slaa op paa Lovene straks i Stedet for at skulle sidde og blade en hel Lovtidende igennem. Nøjagtighed er en god Ting. Dette Laan til Tilvejebringelse af Jord til Landarbejdere lyder ogsaa paa et bestemt Beløb: Til Dækning af disse Laan bemyndiges Finansministeren til at udstede og sælge Statsobligationer; saa jeg ser ikke rettere, end at begge de to Forhold, som den højtærede Finansminister har nævnt, netop gaa lige direkte mod den Form for Statslaan, som Ministeren nu har bragt i Forslag. Det vilde have været lettere at opdage dette, hvis man havde faaet bestemt at vide, hvilke Forslag det var, Finansministeren sigtede til. Men den højtærede Finansminister vil altsaa have Lov til at laane Penge her i Landet til Anskaffelse af rentebærende Aktiver, medens han samtidig vil foreslaa et stort Statslaan i Udlandet til at bygge Fæstninger for. Er det nu blevet Venstrepolitik? Er det nu den Politik, som et Flertal der vil vedblive, at kalde sig Venstre, om end et højst moderat Venstre, slutter sig til, at vi skulle gaa til Udlandet og laane Penge at bygge Fæstninger for? Den Bemyndigelse, som den højtærede Finansminister vil have, skal gaa ud paa, at han skal laane til forskellige Rentefod. Det tror jeg

ikke er rigtigt, jeg tror, det var rigtigere, at det hver Gang skulde bringes i Forslag, til hvilken Rentefod der skulde laanes. Den højtærede Finansminister lover os, at disse Laan skulle blive paa faste Hænder her i Landet, eller stiller os det i hvert Fald i Udsigt. Han henviser til, at de skulle udstedes lydende i Kronemønt med dansk Tekst. Jeg vil sige, at det giver ingen Garanti for, at disse Laan blive i Indlandet, de kunne købes alle Vegne i Udlandet, men særlig let i Sverige og Norge, hvor man har samme Møntenhed. Det er jo en Kendsgerning, at en væsentlig Del, i hvert Fald en betydelig Del, af den norske Stats Reservefond er anlagt i danske Kreditforeningsobligationer og derfor ogsaa meget godt kunde anbringes i saadanne danske Statsobligationer.

Dernæst foreslaar den højtærede Minister en Ølskat; den kunde han jo, som jeg før har bemærket, lige saa godt have foreslaaet i Ejor. Man mærker ogsaa paa dette Forslag, hvor langt man er kommen til Højre. Naar det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) vil tænke paa sine unge Dage i dansk Politik, vil han huske, hvorledes han var med til at kæmpe for, at Ølskatten i sin Tid skulde anvendes til sociale Formaal, hvorledes man kæmpede Alderdomsforsørgelsen ind i den politiske Situation den Gang. Nu derimod skal Ølskatten bruges til at bygge Fæstninger og afholde militære Udgifter for, og det samme er Tilfældet med den af Højre saa energisk krævede Brændevinsskat, uagtet det er en Kendsgerning, at det er en Skat, som kommer til at hvile paa den fattigste Del af Befolkningen, navnlig den fattigste Del af Landbefolkningen — det er maaske ogsaa derfor, Højre kræver den saa stærkt. Men man har altid — endogsaa fra f. Eks. frikonservativ Side i mange Aar — erkendt, at naar man en Gang skulde have en Brændevinsskat, skulde der disponeres over den til sociale Fremskridt; der skulde ligesom dannes en Fond af den til sociale Fremskridt. Den frikonservative Politiker, som udtalte sig derom, gjorde en bitter Bemærkning om, at derved var paa en Maade Brændevinsskatten ligesom spoleret, det vil sige spoleret for Højre og de Erikonservative; men Demokraterne fandt, at den netop derved var blevet sikret til gode Formaal. Nu er ogsaa den ofret paa det militære Alter. Jeg vil desuden gøre den almindelige Bemærkning om denne Skat, at det er utilladeligt at gøre Staten inter-